

Statsministerens afslag på at give interview til en journalist. Lighedsgrundsætning. Begrundelse

En journalist klagede til ombudsmanden over at statsministeren havde afvist at give ham et interview om Irak-krigen. Journalisten havde gennem længere tid bedt om et interview. Ombudsmanden afsluttede i første omgang sin behandling af sagen uden kritik. Han lagde i den forbindelse bl.a. vægt på oplysninger fra Statsministeriet om at statsministeren gennem længere tid slet ikke havde deltaget i interviews om Irak-krigen.

Journalisten gjorde efter afslutningen af sagen ombudsmanden opmærksom på at statsministeren i august 2006 havde givet et interview om Irak-krigen til et andet medie. Ombudsmanden genoptog på den baggrund behandlingen af sagen.

Ombudsmanden udtalte herefter at han fortsat ikke havde grundlag for at kritisere statsministerens afvisning af at deltage i et interview med journalisten i den periode hvor statsministeren generelt set afviste at deltage i interview om Irak-krigen. Efter at statsministeren igen var begyndt at give interview om Irak-krigen, mente ombudsmanden ikke at Statsministeriet havde dokumenteret nogen konkret grund til at journalisten ikke kunne få et interview. Ombudsmanden bad Statsministeriet om at genoptage sagen eller give en konkret begrundelse for afslaget.

Dagen efter ombudsmandens udtalelse traf Statsministeriet en ny afgørelse om ikke at give journalisten et interview. Ministeriet gav ikke en konkret begrundelse for afslaget. Journalisten bad på den baggrund ombudsmanden om at genoptage sagen med henvisning til at Statsministeriet havde afvist at følge ombudsmandens henstilling.

31. maj 2007

2007-14-1

Forvaltningsret:

114.3

1.4

123.1

123.2

12.4

Statsforfatningsret:

2.2

*Da statsministeren kort tid efter gav journalisten et interview om Irak-krigen, meddelte ombudsmanden at han ikke foretog sig mere i sagen.
(J.nr. 2006-3446-450).*

Den 28. november 2005 klagede journalist A fra X Avis til mig over statsministerens afvisning af at deltage i et interview om Irak-krigen.

Ved brev af 14. december 2005 videresendte jeg hans klage til Statsministeriet med henblik på at ministeriet kunne få mulighed for at besvare klagen.

Statsministeriet besvarede klagen i brev af 25. januar 2006 ved dels at henholde sig til betænkning nr. 1443/2004 om embedsmænds rådgivning og bistand, dels at anføre at statsministeren ikke havde yderligere at tilføje i forhold til de svar han havde givet i Folketinget og til offentligheden om emnet.

Ved e-mail af 5. februar 2006 klagede A på ny til mig. E-mailen havde bl.a. følgende indhold:

"Jeg ønsker, som jeg har skrevet tidligere, ikke at spilde ombudsmandsinstitutionens tid, lige som jeg heller ikke ønsker at spilde statsministerens tid. Men det er min vurdering, at sagen om regeringens beslutning om at gå i krig i Irak er af en så væsentlig karakter, at et interview om denne beslutning er absolut nødvendigt.

Denne opfattelse bestyrkes af, at Statsministeriet bliver ved med at gentage, at der ikke er yderligere at tilføje, uden dog at gøre sætningen færdig: 'til (X Avis)'. Sagen er jo, at statsminister Anders Fogh Rasmussen gentagne gange har deltaget i interview vedrørende krigen med en lang række medier i den periode, hvor jeg har forsøgt at få ham i orde.

Det er således ikke rigtigt, når statsminister Anders Fogh Rasmussen til undertegnede og til Folketingets Ombudsmand skriver, at han ikke 'har yderligere at tilføje'."

I brev af 13. februar 2006 til Statsministeriet bad jeg ministeriet om en udtalelse i anledning af klagen samt udlån af sagens akter. Jeg bad i den forbindelse ministeriet kommentere A's bemærkning om at statsministeren gentagne gange har deltaget i interview vedrørende Irak-krigen i andre medier, men har "black listet" X Avis.

I brev af 4. april 2006 modtog jeg Statsministeriets udtalelse. Af udtalelsen fremgik bl.a. følgende:

"Statsministeriet kan ikke bekræfte, at statsministeren 'gentagne gange har deltaget i interview vedrørende Irak-krigen med en lang række medier'. Statsministeriet finder anledning til at bemærke, at statsministeren alene i yderst begrænset omfang har givet interview om Irak-krigen. Disse interview har alle fundet sted før marts måned 2004."

Efter at have modtaget ministeriets udtalelse bad jeg i brev af 7. april 2006 om at modtage A's eventuelle bemærkninger til udtalelsen. Ved e-mail af 18. april 2006 fremkom han med sine bemærkninger til udtalelsen. Jeg sendte efterfølgende en kopi af disse til Statsministeriet til orientering.

Den 26. september 2006 afsluttede jeg min behandling af sagen. Jeg skrev bl.a. følgende:

"Jeg har nu gennemgået sagens bilag og har ikke fundet anledning til at kritisere statsministerens afvisning af at deltage i et interview med (A) om Irak-krigen.

...

Offentlighedsloven vedrører ikke interview, men det ligger i naturlig forlængelse af meroffentlighedsprincippet at eksempelvis ministre deltager i interview, afholder pressemøder mv. Sådanne ordninger må praktiseres ligeligt over for alle dele af pressen, og der kan kun under særlige omstændigheder træffes beslutning om helt eller delvis at udelukke enkelte journalister.

I betænkning 1443 om embedsmænds rådgivning og bistand fremgår på side 246 følgende om interview:

'Efter udvalgets opfattelse må der antages at være overladt ministeren og ministeriet et meget vidt skøn med hensyn til, hvilke interview man ønsker at deltage i. Det vil sige, at der må være en meget betydelig frihed med hensyn til, hvorvidt en anmodning om deltagelse i et interview bør imødekommes.

Ved stillingtagen til om en minister vil deltage i et interview med en bestemt journalist, må ministeren i den forbindelse også være berettiget til bl.a. at kunne lægge vægt på, om ministeren gennem sit personlige kendskab har et særligt tillids- og fortrolighedsforhold til journalisten.'

Det anføres samtidig at såvel ministre som embedsmænd også ved pressebetjening er underlagt de almindelig forvaltningsmæssige krav om lighed og saglighed.

Statsministeriet har som begrundelse for afvisning af et interview om Irak-krigen bl.a. henvist til ovennævnte betænkning. Statsministeriet har endvidere anført at ministeriet modtager et stort antal interviewforespørgsler, og at statsministeren ikke har deltaget i interview om Irak-krigen siden marts 2004. Endelig har Statsministeriet henvist til Deres mulighed for at stille spørgsmål til statsministeren og modtage informationer om Irak-krigen i forbindelse med de ugentlige pressemøder i Statsministeriet og ved at anmode om aktindsigt.

Offentlighedsloven indeholder som nævnt ikke regler om interview. Loven og lovgivningen i øvrigt pålægger således ikke myndigheder at deltage i interview om forskellige emner, og der er overladt myndighederne en forholdsvis fri vurdering ved afgørelsen af om de ønsker at deltage i et konkret interview.

Normalt kan jeg derfor ikke gå ind i en nærmere efterprøvelse af disse vurderinger. Kun hvis der er tale om ganske særlige omstændigheder, kan jeg kritisere myndighedernes afgørelse. Det kan f.eks. være tilfældet hvis afgørelsen i forhold til andre lignende sager er udtryk for en forskelsbehandling der ikke er sagligt begrundet. Under min gennemgang af sagen har jeg ikke fundet sådanne omstændigheder.

...

På den baggrund foretager jeg mig ikke mere i sagen."

I en e-mail af 6. oktober 2006 til mig kommenterede A mit brev af 26. september 2006. Af e-mailen fremgår bl.a. følgende:

"Jeg har nu nærlæst afgørelsen i sag om statsminister Anders Fogh Rasmussens blacklistning af undertegnede journalist og vil gerne bede ombudsmanden om at tage sagen op til fornyet overvejelse.

Jeg mener, at afgørelsen om ikke at kritisere statsministeriet er truffet på et forkert grundlag. Jeg mener, at statsministeriet har misinformeret ombudsmanden og tilbageholdt væsentlige oplysninger i sagen.

...

Ifølge statsministeriets oplysninger har statsminister Anders Fogh Rasmussen ikke deltaget i interviews om Irak-krigen siden marts 2004.

Disse oplysninger er imidlertid ikke korrekte.

Den 14. august 2006 blev (B) [Statsministeriets pressechef] kontaktet af Danmarks Journalisthøjskole, der ønskede at invitere ham til at medvirke i et arrangement om blacklistning af journalister den 6. september 2006.

(B) afviste at medvirke i arrangementet. I brevet til Danmarks Journalisthøjskole anførte (B), at statsminister Anders Fogh Rasmussen siden oktober 2005 har givet solointerviews til Børsen, Jyllands-Posten, Politiken, Information, Berlingske Tidende, DR-Profilen, Deadline, DR-Nyheder, TV2, Radioavisen, Go Aften Danmark, God Morgen Danmark, Ritzau, DR P1 og Kristeligt Dagblad.

Specifikt omkring Irak anfører (B) at statsminister Anders Fogh Rasmussen siden oktober 2005 har givet interviews til DR-Nyheder, TV2 og Ritzau.

Som jeg er blevet orienteret anfører (B) i sit brev til Danmarks Journalisthøjskole, at den eneste grund til, at statsminister Anders Fogh Rasmussen ikke vil deltage i interviews med undertegnede er, at jeg har en 'personlig og ensidig dagsorden' og at statsministeren har et minimumskrav om at forvente en fair, objektiv og professionel tilgang fra journalisten.

Jeg har ikke modtaget denne kritik af min faglighed direkte fra (B). Jeg har i brev bedt statsministeriet om at rette denne alvorlige kritik direkte til mig og præcisere hvordan og hvornår man mener, at jeg har opført mig unfair, subjektivt og uprofessionelt i min journalistik i forbindelse med Irak-krigen. Statsministeriet har ikke svaret.

Jeg vil videre bemærke:

Den 17. august 2006 udkom tidsskriftet FOKUS (Aller Press) med et større interview med statsminister Anders Fogh Rasmussen.

I solointerviewet svarede statsminister Anders Fogh Rasmussen på spørgsmål om Irak-krigen. Jeg noterer mig, at journalisterne direkte og stort set ordret har anvendt nogle af de spørgsmål, undertegnede har sendt til statsministeriet siden 2003 og spørger ind til emner, der er resultatet af undertegnede research og artikler i sagen.

Jeg har ikke bistået journalisterne fra FOKUS og er først blevet opmærksom på interviewet efter at det blev offentliggjort.

Ifølge de oplysninger, jeg har kunnet finde, fandt interviewet sted den 8. eller 9. august 2006. Interviewaftalen blev indgået medio juli og statsministeriets presseansvarlige, (B), blev briefet om interviewets indhold og de spørgsmål man ville stille, ca. en uge før det fandt sted.

Det er altså absolut ikke korrekt, når statsministeriet anfører, at statsminister Anders Fogh Rasmussen ikke har deltaget i interviews om Irak-krigen siden marts 2004.

Jeg noterer mig derudover, at statsministeriet tilsyneladende har tilbageholdt den oplysning for Folketingets ombudsmand, at man har forhandlet om, og deltaget i en interviewaftale om præcist dette emne, samtidig med, at ombudsmanden var på vej med sin afgørelse.

Dermed mener jeg, at statsministeriet har givet ukorrekte oplysninger og at statsministeriet har tilbageholdt vigtige oplysninger i spørgsmålet om blacklistning af undertegnede journalist.

Jeg vil derfor udtrykke ønske om, at ombudsmanden vil søge disse oplysninger bekræftet hos statsministeriet og inddrage dem i sin afgørelse.”

A sendte mig den 10. oktober 2006 en e-mail med følgende indhold:

”Som skrevet i tidligere mail af 6. oktober 2006 mener jeg, at statsministeriet har misinformeret ombudsmanden og tilbageholdt oplysninger af afgørende karakter i sagen om statsministeriets blacklistning af undertegnede journalist.

Jeg skal hermed fremsende dokumentation for denne påstand.

Bilag 1: Mail fra statsministeriets pressemedarbejder (B) til Danmarks Journalisthøjskole, dateret 14. august 2006.

Bilag 2: Solointerview med statsminister Anders Fogh Rasmussen til politisk redaktør v. Ritzaus Bureau (...), bragt i flere medier 26. maj 2006.

Bilag 3: Links til DR TV-avisen og TV2 Nyhederne med interviews med statsminister Anders Fogh Rasmussen om Irak-krigen, bragt i maj 2006.

Bilag 4: Solointerview med statsminister Anders Fogh Rasmussen med journalist (...) og journalist (...), bragt i magasinet Fokus. M. følgebrev af (...), der beskriver forløbet omkr. interviewaftalen. (Vedhæftet som .pdf-fil.)”.

Det benævnte ”bilag 1” har bl.a. følgende indhold:

”Forwarded by .../DJH on 15/08/06 14:57

’(B)’

14/08/06 13:44

To

’...’

cc

Subject

SV: Deltagelse i et arrangement på Journalisthøjskolen?

Kære (...)

Tak for din henvendelse.

Vi er desværre bortrejst på det pågældende tidspunkt og kan derfor ikke møde op. Termaet er naturligvis interessant, hvis det ellers havde hold i realiteterne. Jeg ved ikke hvilke journalister, der oplever at de ikke kan få adgang til ministrene – bortset fra (A). Jeg mangler endnu at se nogle andre udtale sig om det. Men du kan måske hjælpe?

For statsministerens vedkommende kan jeg fastslå, at han stiller sig til rådighed for pressen i stort omfang.

...

Specifikt omkring Irak: Her der senest givet interviews til DR-Nyheder, TV2 og Ritzau i forbindelse med vores besøg i Bagdad. Desuden har statsministeren svaret på alle de spørgsmål, der bliver stillet omkring Irak, når journalisterne har spurgt.

...

Som det fremgår af ovenstående bruger statsministeren en betydelig del af sin tid på at svare på mediehenvendelser af enhver slags – ligesom der generelt arbejdes for åbenhed i forbindelse med regeringens arbejde. Den meget åbne proces omkring Globaliseringsrådets arbejde er et godt eksempel. Jeg mener derfor ikke det er korrekt, at tale om, at der ikke er åbenhed omkring regeringens arbejde. Åbenheden har næppe været større nogensinde.

Kan man forvente, at det bliver reflekteret i et seminar på Journalisthøjskolen – eller bliver det endnu engang ukritisk videreformidling af (A)'s personlige og ensidige dagsorden? Lad mig understrege: Ingen journalister er blacklistet. Men vi stiller et minimumskrav, der går ud på at statsministeren kan forvente en fair, tilstræbt objektiv og professionel tilgang, når han bruger tid på at give et solointerview.

...

Venlige hilsner

(B)".

Den 31. oktober 2006 bad jeg i anledning af A's nye henvendelse i sagen Statsministeriet om en udtalelse og om udlån af sagens akter. Jeg bad om at Statsministeriet i udtalelsen redegjorde for hvordan ministeriets oplysninger til mig i brev af 4. april 2006 om at statsministeren ikke har givet interview om Irak-krigen siden februar 2004, forholdt sig til at en af ministeriets ansatte i ovennævnte mail af 14. august 2006 oplyste at statsministeren "senest" havde givet interview til tre nyhedsmedier om Irak-krigen og "[d]esuden svaret på alle de spørgsmål, der bliver stillet omkring Irak, når journalister har spurgt". For så vidt angår bemærkningen om at statsministeren havde "svaret på alle de spørgsmål, der bliver stillet omkring Irak, når journalister har spurgt", henvendte jeg ministeriets opmærksomhed på at A i sine interviewforespørgsler til Statsministeriet og klager til mig havde anført at A mente at have stillet en række spørgsmål som ikke var blevet besvaret.

Jeg bad endvidere Statsministeriet redegøre for det nærmere indhold af de "minimumskrav" der blev nævnt i e-mailen af 14. august 2006, og om A opfyldte disse. Statsministeriet havde ikke i sit brev til mig af 4. april 2006 nævnt disse krav.

I udtalelse af 14. november 2006 skrev Statsministeriet følgende:

”2. Statsministeriet oplyser i sin udtalelse af 4. april 2006, at ’Statsministeriet modtager løbende et omfattende antal forespørgsler, såvel mundtlige som skriftlige, om interviews med statsministeren, herunder forespørgsler om interviews angående Irak-krigen. Statsministeriet vurderer løbende forespørgslerne, herunder forespørgslerne om interviews fra (A) og de konkrete spørgsmål, som (A) i denne forbindelse har fremsendt til statsministeren omhandlende Irak-krigen. Det er ikke muligt at imødekomme samtlige de forespørgsler om interviews, som Statsministeriet løbende modtager.’ Endvidere bemærkes, at statsministeren alene i yderst begrænset omfang har givet interviews om Irakkrigen, og at disse interviews alle har fundet sted før marts måned 2004. Det tilføjes endvidere i udtalelsen, at statsministerens kontakt med pressen imidlertid ikke er begrænset til egentlige interviews. Statsministeren besvarer således løbende spørgsmål fra diverse medier ved forskellige lejligheder – f.eks. i forbindelse med de ugentlige pressemøder i Statsministeriet eller andre offentlige arrangementer – som ministeren efterfølgende citeres for i de pågældende medier. Det forhold, at statsministeren måtte være citeret for en udtalelse om eksempelvis Irak-krigen, kan således ikke tages til indtægt for, at statsministeren har deltaget i egentlige interviews om Irak-krigen.

3. I sin henvendelse til ombudsmanden af 6. oktober 2006 anfører (A), at Statsministeriets oplysninger i udtalelsen af 4. april 2006 om, i hvilket omfang statsministeren har deltaget i interviews om Irak-krigen, ikke er korrekte. Som grundlag for denne påstand henvises dels til et konkret interview i tidsskriftet FOKUS fra august 2006, dels til en e-mail korrespondance mellem Statsministeriets pressechef og kommunikationschefen ved Danmarks Journalisthøjskole, i hvilken pressechefen henviser til en række interviews, som statsministeren har deltaget i siden pressechefens ansættelse i ministeriet i oktober 2005, herunder specifikke interviews vedrørende Irak til DR-Nyhederne, TV2 og Ritzau i maj 2006.

4. Statsministeriet skal indledningsvis konstatere, at det forhold, at statsministeren efter den periode, som klagen omhandler, og efter Statsministeriets udtalelse af 4. april 2006 måtte have deltaget i interviews vedrørende situationen i Irak, er uden relevans for klagen og selvsagt ikke kan udlægges som støtte for påstanden om, at Statsministeriet har afgivet ukorrekte oplysninger i den pågældende udtalelse. Hertil kan for god ordens skyld føjes, at det forhold, at statsministeren i forbindelse med besøg i Irak – som tilfældet var det i januar/februar 2004, marts 2005 og maj 2006 – har været ledsaget af journalister (typisk fra DR og/eller TV2 – samt fra Ritzaus Bureau med henblik på rapportering til brug for den skrevne presse), som har udarbejdet reportager fra de pågældende besøg, ikke kan sammenlignes med den form for solo-interview, som (A) har anmodet om. I denne forbindelse henvises også til formuleringen 'egentlige interviews om Irak-krigen' i Statsministeriets udtalelse af 4. april 2006.

5. Som anført i udtalelsen af 4. april 2006 må der i overensstemmelse med det i betænkning nr. 1443 om embedsmænds rådgivning og bistand til regeringen og dens ministre anførte antages at være overladt statsministeren og Statsministeriet et meget vidt skøn med hensyn til, hvilke interviews man ønsker at deltage i. Det er således Statsministeriets opfattelse, at der ikke består en forpligtelse for statsministeren til at imødekomme (A)'s anmodninger om interviews. Tilsvarende fremgår det af ombudsmandens udtalelse af 26. september 2006, at hverken offentlighedsloven eller lovgivningen i øvrigt pålægger myndigheder at deltage i interviews om forskellige emner, og der er overladt myndighederne en forholdsvis fri vurdering ved afgørelsen af, om de ønsker at deltage i et konkret interview.

6. Statsministeriets pressechef – som i øvrigt tiltrådte sin stilling kort tid inden klagens indgivelse og derfor kun i meget begrænset omfang har været involveret i de løbende konkrete vurderinger af, hvorvidt de i klagen omhandlede anmodninger om interviews burde imødekommes – anfører i den under pkt. 3 omtalte e-mail korrespondance, at der stilles 'et minimumskrav, der går ud på, at statsministeren kan forvente en fair, tilstræbt objektiv og professionel tilgang, når han bruger tid på at give et solointerview'. Formuleringen skal imidlertid ikke tages som udtryk for, at der i ministeriet er fastlagt særlige 'krav', som skal opfyldes i forbindelse med statsministerens stillingtagen til deltagelse i konkrete interviews, men skal alene ses som en – sprogligt lidt forenklet – udlægning af, at der som nævnt er overladt ministeren og ministeriet et meget vidt skøn med hensyn til, hvilke interviews man ønsker at deltage i. Som anført i betænkning 1443/2004 må der således være en meget betydelig frihed med hensyn til, hvorvidt en anmodning om deltagelse i et interview bør imødekommes. Ligeledes må en minister ved stillingtagen til, om vedkommende vil deltage i et interview med en bestemt journalist, være berettiget til bl.a. at lægge vægt på, om ministeren gennem sit personlige kendskab har et særligt tillids- eller fortrolighedsforhold til journalisten, jfr. betænkning 1443/2004 s. 246.

7. Som anført i udtalelsen af 4. april 2006 finder Statsministeriet afslutningsvis anledning til at fremhæve, at ministeriet på ingen måde forholder (A) oplysninger om Irak-krigen. Statsministeriet har løbende modtaget aktindsigtsanmodninger fra (A) omhandlende Irak-krigen. Statsministeriet har besvaret samtlige disse anmodninger og har i denne forbindelse udleveret en meget omfattende mængde materiale til (A). Med hensyn til (A)'s konkrete spørgsmål, som ikke har haft karakter af aktindsigtsanmodninger, er disse i vid udstrækning blevet besvaret med, at statsministeren ikke har haft yderligere at føje til den række af besvarelser, som ministeren har givet i Folketinget og til offentligheden, og som (A) i forvejen har været bekendt med."

I e-mail af 4. december 2006 fremkom A med sine bemærkninger til Statsministeriets udtalelse. Han skrev bl.a. følgende:

"Statsminister Anders Fogh Rasmussen selv har – i øvrigt i et interview med min egen avis – kaldt mig 'en mand med en sag' og har tidligere beskyldt mig for at bruge autonome metoder og i indirekte vendinger opfordret chefredaktionen til at afskedige mig. Statsministeriets pressechef (B) skriver, at jeg ikke er fair, objektiv og professionel, men forfølger en personlig og ensidig dagsorden.

Jeg har skriftligt bedt statsministeriet om at præcisere, hvilke konkrete oplysninger og oplevelser der ligger til grund for denne opfattelse af, at jeg er subjektiv og uprofessionel. Man har ikke svaret. Spørgsmålet har også været vendt i Folketinget, hvor politikere helt usædvanligt har bedt statsministeren redegøre for, om der er fejl, mangler, udeladelser eller fordrejninger i mine artikler om Irak-krigen. Statsministeren har ikke svaret.

Jeg stiller mig undrende over, at statsministeriet og statsministeren på den måde bruger tid og kræfter på at beklikke mig, fagligt såvel som personligt. Det er mildest talt uanstændigt. Jeg kan heller ikke se, hvordan pressechef (B) kan tale om, at jeg forfølger en 'ensidig dagsorden'. Jeg har i over tre et halvt år og gennem mere end 500 skriftlige henvendelser bedt om at høre statsministerens side af sagen!

Jeg er ikke bekendt med fortilfælde, hvor der er lagt så meget energi over så lang tid i at få udtalelser fra en part i en sag og dermed få hørt alle sider.

Efter min bedste overbevisning har statsminister Anders Fogh Rasmussen og statsministeriet et demokratisk problem i denne sag. Intet er væsentligere end en beslutning om at gå i krig og det er besynderligt og sørgeligt, at statsministeriet vælger at besvare kritiske spørgsmål med en blanding af tavshed, tilsvining og uunderbygget, faglig kritik der nærmer sig det injurierende.

Ad pkt. 3 og 4, statsministeriets brev af 14. NOV 06.:

Statsministeriet gør demonstrativt meget ud af kronologien i forløbet: I klage af 6. oktober 2006 anfører jeg, at Statsministeriet i udtalelse af 4. april 2006 ikke har redegjort for statsministerens gøren og laden i maj 2006 og i august 2006. Denne kronologi lægges til grund for, at statsministeriet ikke kan have givet ukorrekte oplysninger i udtalelsen af 4. april 2006.

Det er naturligvis alt sammen vrøvl.

Ser man den klage, jeg skrev den 6. oktober 2006 har jeg klaget over, at statsministeriet har tilbageholdt væsentlige oplysninger for ombudsmandens sagsbehandling:

'Jeg mener, at afgørelsen om ikke at kritisere statsministeriet er truffet på et forkert grundlag. Jeg mener, at statsministeriet har misinformeret ombudsmanden og tilbageholdt væsentlige oplysninger i sagen'.

Statsministeriet har, i udtalelsen den 4. april 2006 fremhævet, at statsministeren ikke har givet interviews om Irak-krigen siden marts 2004. Denne praksis ændres, også ifølge statsministeriets egen redegørelse, helt evident efter udtalelsen, da statsministeren efterfølgende, både i maj 2006 og i august 2006 deltager i flere interviews, der konkret handler om Irak-krigen.

Statsministeriet burde naturligvis have orienteret Folketingets Ombudsmand om, at den fremhævede praksis var blevet ændret, og at statsministeren nu generelt deltager i interviews vedrørende Irak-krigen – blot ikke med undertegnede.

Bortset fra, at jeg altså klager over, at statsministeriet har tilbageholdt denne væsentlige oplysning, så er det i øvrigt korrekt, at jeg i klagen fremhæver, at statsministeriets pressechef (B) i sin mail til Danmarks Journalisthøjskole fremfører påstande, der åbenlyst er i strid med statsministeriets udtalelse af 4. april 2006 vedrørende om statsministeren har deltaget i interviews om Irak-krigen i perioden fra marts 2004 til april 2006.

Jeg kan ikke se, at statsministeriet har redegjort for dette misforhold mellem statsministeriets udtalelse og (B)'s mail?

Statsministeriet anfører, at de interviews, statsministeren måtte have deltaget i efter 4. april 2006 er uden relevans for klagen, da de er sket efter statsministeriets udtalelse. Jeg mener tværtimod, at de pågældende interviews er yderst relevante, både for den konkrete og for den oprindelige klage, da disse interviews viser, at statsministeren gerne vil deltage i interviews vedrørende Irak-krigen – blot ikke med undertegnede.

Statsministeriet anfører videre, at de interviews, statsministeren har deltaget i, 'ikke kan sammenlignes med den form for solo-interview, som (A) har anmodet om'.

Dette er groft misvisende. Jeg har på ingen måde alene anmodet om en specifik form for solo-interview. Jeg har gennem mere end tre år løbende henvendt mig til statsministeriet for at få interviews, udtalelser, kommentarer og citater vedrørende Irak-krigen, jeg har henvendt mig vedrørende USA's præsident George W. Bushs besøg i Danmark, vedrørende den diplomatiske krise med Iran og fx vedrørende regeringens holdning til det amerikanske valg. Alle henvendelser over en kam er blevet ignoreret.

Dette ved statsministeriet naturligvis godt. Jeg har både henvendt mig telefonisk for at få disse forskellige former for livstegn fra statsministeren og skriftligt – hvad der fuldt ud kan dokumenteres. Så det, at statsministeriet nu anfører, at statsministeren ikke, siden sommeren 2003 har ønsket at deltage i lige præcis 'den form for solo-interviews' er både misvisende og mod bedre vidende.

Ad pkt. 5:

Statsministeriet fremhæver, at det må 'antages at være overladt statsministeren og Statsministeriet et meget vidt skøn med hensyn til, hvilke interviews man ønsker at deltage i.'

Dette mener jeg er i strid med Folketingets Ombudsmands afgørelse af september 2006.

Statsministeriet anfører, at 'tilsvarende fremgår det af ombudsmandens udtalelse af 26. september 2006, at hverken offentlighedsloven eller lovgivningen i øvrigt pålægger myndigheder at deltage i interviews om forskellige emner, og der er overladt myndighederne en forholdsvis fri vurdering ved afgørelsen af, om de ønsker at deltage i et konkret interview'.

Jeg mener, at statsministeriet mistolker udtalelsen af 26. september 2006, når de med ordet 'tilsvarende' ligestiller ombudsmandens udtalelse om 'en forholdsvis fri vurdering' med statsministeriets vurdering om 'et meget vidt skøn'. I min optik er de to ting langt fra hinanden. Jeg må insistere på, at afslag om interviews gives med en saglig begrundelse.

Ad pkt. 6:

Statsministeriet fremhæver i punkt 6, at pressechef (B) kun har været ansat i statsministeriet i kort tid, da klagen indsendes den 28. november 2005. Hvorfor mener statsministeriet, at den oplysning er relevant? Da (B) sender sin mail til Danmarks Journalisthøjskoles kommunikationschef (...) i september 2006 har han været ansat i statsministeriet i et år og har i den periode haft dagligt ansvar for at håndtere mine henvendelser om interviews, udtalelser, kommentarer, mv.

(B)'s formulering om 'et minimumskrav, der går ud på, at statsministeren kan forvente en fair, tilstræbt objektiv og professionel tilgang, når han bruger tid på at give et solointerview' er skrevet efter, at (B) personligt, som pressechef, må formodes at have håndteret flere hundrede henvendelser fra undertegnede. At han kun, i november 2005, havde været ansat i kort tid i statsministeriet er blinkende irrelevant for klagen over hans fremfærd i september 2006.

Det forekommer i øvrigt fuldstændigt absurd, at statsministeriet ikke vil forholde sig til de i (B)'s mail omtalte minimumskrav, men alene taler om, at der er sket en 'sprogligt lidt forenklet' udlægning af det 'meget vide skøn', statsministeriet, i modstrid med ombudsmandens udtalelse, insisterer på at have ret til.

Her vender statsministeriet tilbage til det særlige 'tillids- eller fortrolighedsforhold til journalisten', de mener at have ret til. Igen må jeg insistere på saglige begrundelser for de afslag, statsministeriet ønsker at give vedrørende mine interviewforespørgsler.

I øvrigt er det forbausende, at statsministeriet på denne måde modsiger sig selv. Først anfører statsministeriet i punkterne 3 og 4, at der er givet flere interviews, men at netop den form for interviews jeg har bedt om ikke har passet ind i statsministeriets dagsorden. Så skriver statsministeriet i punkt 6, at statsministeren ikke vil deltage i interviews med undertegnede, da statsministeren ikke har 'et særligt tillids- eller fortrolighedsforhold' til journalisten.

Hvad er det egentlig, statsministeriet opponerer imod? Er det formen for interviewet eller er det interviewereren?

Min påstand i forbindelse med klagen er, at det er interviewereren. Statsministeriet har ikke leveret dokumentation for, at det er formen – og anfører selv i punkt 6, at det er interviewereren!

Det er altså en tilståelsessag.”

I anledning af A's bemærkninger bad jeg i brev af 13. december 2006 Statsministeriet om en supplerende udtalelse. Jeg skrev bl.a. følgende:

”Jeg har forstået på Statsministeriets udtalelse af 14. november 2006 at de interviews til DR-Nyhederne, TV 2 og Ritzau som (B) omtaler i sin e-mail af 14. august 2006 som de 'seneste', fandt sted i maj måned 2006.

På den baggrund går jeg ud fra at jeg kan lægge til grund at den praksis om slet ikke at give interview om Irak-krigen, som efter det oplyste blev indført i marts måned 2004, senere blev ændret således at statsministeren på ny begyndte at give interview.

Under henvisning hertil anmoder jeg om at få oplyst tidspunktet for denne praksisændring og hvad der nærmere var baggrunden for den. I den forbindelse anmoder jeg om udlån af eventuelle notater eller andet materiale som måtte være indgået i grundlaget for beslutningen om at ændre praksis. Endvidere anmoder jeg om oplysning om datoen for statsministerens første interview om Irak-krigen efter praksisændringen samt datoen for hvornår ønsket om dette interview blev imødekommet.

Jeg er opmærksom på at der også i den periode hvor statsministeren ikke gav interview om Irak-krigen, var kontakt til pressen f.eks. i form af pressemøder. Mit spørgsmål om praksisændringen vedrører genoptagelsen af de interviews og lignende samtaler som statsministeriet i udtalelsen af 4. april 2006 oplyste ikke havde fundet sted efter marts måned 2004.

Den 26. september 2006 afsluttede jeg min behandling af (A)'s klage af 5. februar 2006. Forinden havde jeg den 4. maj 2006 sendt (A)'s e-mail af 18. april 2006 til Statsministeriet til orientering og med henblik på ministeriets eventuelle bemærkninger (mit j.nr. 2006-446-450).

På den baggrund anmoder jeg om at få oplyst hvorfor ministeriet undlod at underrette mig om praksisændringen forud for min afsluttende behandling af (A)'s klage af 5. februar 2006.

Jeg har forstået på Statsministeriets udtalelse af 14. november 2006 at ministeriet ikke har fastlagt særlige minimumskrav som skal være opfyldt for at statsministeren vil give interviews. Jeg beder om at få oplyst om det betyder at (A) har haft mulighed for at få et interview med statsministeren efter at ministeren har genoptaget interviewene om Irak-krigen, og hvorfor Statsministeriet i givet fald ikke har kontaktet (A) herom? Hvis (A) fortsat ikke kan få et interview med statsministeren, beder jeg om at få oplyst begrundelsen herfor."

Statsministeriet svarede den 24. januar 2007 således:

"1. Statsministeriet har aldrig som begrundelse for at afslå (A)'s anmodninger om interviews med statsministeren anført, at ministeriet havde indført en praksis om ikke at give interviews om Irak-krigen, eller på anden måde henvist til, at en sådan praksis skulle eksistere. Når ministeriet i sin udtalelse af 4. april 2006 anfører, at statsministeren alene i yderst begrænset omfang har givet interviews om Irak-krigen, og at disse interviews alle har fundet sted før marts måned 2004, er der tale om en faktisk oplysning, som alene tjener det formål at tilbagevise (A)'s påstand om, at statsministeren 'gentagne gange har deltaget i interviews vedrørende Irak-krigen med en lang række medier', og at der derfor ifølge (A) var tale om en 'blacklisting'.

Som Statsministeriet gentagne gange har gjort gældende (jf. ministeriets skrivelse af 25. januar 2006 til (A) og skrivelser af 4. april 2006 og 14. november 2006 til Folketingets Ombudsmand), må der i overensstemmelse med det i betænkning nr. 1443 om embedsmænds rådgivning og bistand til regeringen og dens ministre anførte antages at være overladt statsministeren og Statsministeriet et meget vidt skøn med hensyn til, hvilke interviews man ønsker at deltage i. Som anført i betænkningen må der således være en meget betydelig frihed med hensyn til, hvorvidt en anmodning om deltagelse i et interview bør imødekommes. Ligeledes må en minister ved stillingtagen til, om vedkommende vil deltage i et interview med en bestemt journalist, være berettiget til bl.a. at lægge vægt på, om ministeren gennem sit personlige kendskab har et særligt tillids- eller fortrolighedsforhold til journalisten, jf. betænkning 1443/2004, s. 246.

Således har det stedse været og er fortsat Statsministeriets opfattelse, at der ikke består en forpligtelse for statsministeren til at imødekomme anmodninger om interviews – uanset hvem der anmoder, og uanset hvor mange anmodninger den pågældende fremsætter. Statsministeriet har i denne forbindelse noteret sig, at ombudsmanden i sin udtalelse af 26. september 2006 bl.a. anfører, at hverken offentlighedsloven eller lovgivningen i øvrigt pålægger myndigheder at deltage i interviews om forskellige emner, og der er overladt myndighederne en forholdsvis fri vurdering ved afgørelsen af, om de ønsker at deltage i et konkret interview.

2. Som anført ovenfor er det på intet tidspunkt blevet besluttet at indføre en praksis i Statsministeriet om, at der ikke skulle give interviews om Irak-krigen; lige så lidt er der truffet beslutning om, at en sådan praksis skulle ophøre. Der er tale om, at Statsministeriet og statsministeren fra marts 2004 til august 2006 har prioriteret andre emner ved stillingtagen til den omfattende mængde af forespørgsler om interviews, som løbende modtages, og derfor ikke har givet egentlige interviews om Irak-krigen i den pågældende periode. Med hensyn til reportager fra statsministerens besøg i Irak henvises til det i Statsministeriets udtalelse af 14. november 2006 anførte.

Med hensyn til det interview, som blev bragt i magasinet Fokus den 17. august 2006, kan følgende oplyses: Statsministeriets pressechef modtog primo uge 31 i 2006 en telefonisk anmodning om et bredt interview med statsministeren. Den 4. august 2006 rykkede Fokus for et svar. Umiddelbart herefter – og efter forelæggelse for statsministeren – blev Fokus orienteret om, at statsministeren havde accepteret at deltage i et interview. Interviewet blev gennemført den 9. august 2006. Som det fremgår af vedlagte kopi, omhandlede interviewet bl.a. diverse velfærdsemner, spørgsmålet om skattelettelser, situationen i Irak, integration samt forholdet til Dansk Folkeparti og Det Radikale Venstre.

Hverken statsministerens besøg i Irak i maj 2006 eller interviewet i august 2006 til magasinet Fokus havde efter Statsministeriets opfattelse betydning for den over for ombudsmanden anførte retsopfattelse, jf. ovenfor under pkt. 1, og således eksempelvis skulle føre til, at der derefter skulle opstå en forpligtelse til at imødekomme (A)'s anmodninger om interviews. Følgelig indgik det ikke i ministeriets overvejelser at orientere ombudsmanden herom; hverken den 1. juni 2006 – hvor ministeriet telefonisk underrettede ombudsmanden om, at (A)'s e-mail af 18. april 2006 ikke gav ministeriet anledning til yderligere bemærkninger, og at ministeriet kunne henholde sig til sin udtalelse af 4. april 2006 – eller på et senere tidspunkt.

3. (A) fremsender fortsat anmodninger om interviews med statsministeren, som løbende vurderes i Statsministeriet. Ministeriet har senest ved skrivelser af 27. november 2006 og 12. januar 2007 oplyst (A) om, at man fortsat kan henholde sig til, at statsministeren ikke har yderligere at føje til den række af besvarelser, som ministeren har givet i Folketinget og til offentligheden, og som (A) i forvejen er bekendt med, samt at ministeriet efter en konkret vurdering har besluttet, at anmodningerne om interviews ikke kan imødekommes.

Som anført ovenfor er det Statsministeriets opfattelse, at der ikke består en forpligtelse for statsministeren til at imødekomme anmodninger om interviews. Der tilkommer således statsministeren og Statsministeriet et meget vidt skøn med hensyn til, hvilke interviews man ønsker at deltage i. Statsministeriet forbeholder sig således retten til ud fra en konkret vurdering at træffe beslutning om, hvorvidt konkrete anmodninger om interviews bør imødekommes. Det forhold, at en journalist fremsætter gentagne anmodninger, fører efter ministeriets opfattelse ikke til, at der dermed skabes et retskrav på imødekommelse. I givet fald kunne enhver journalist gennemtvinge et interview med statsministeren ved blot at genfremsende sine anmodninger tilstrækkeligt længe.

Til illustration kan oplyses, at Statsministeriet i 2006 – udover anmodninger fra (A) – modtog 125 skriftlige anmodninger om interviews med statsministeren; hertil kommer et stort antal mundtlige forespørgsler om interviews, kommentarer m.v.

4. Med hensyn til de af (A)'s synspunkter i e-mail af 4. december 2006, som relaterer sig til den konkrete klage over afslag på anmodninger om interviews, kan Statsministeriet i det hele henholde sig til dels det ovenanførte, dels ministeriets tidligere udtalelser og afgørelser i sagen.”

A havde ikke yderligere bemærkninger til sagen.

Ombudsmandens udtalelse

”1. Hvornår gav statsministeren interview om Irak?

Ifølge Statsministeriets oplysninger i udtalelsen til mig af 14. november 2006 besøgte statsministeren Irak i januar/februar 2004, i marts 2005 og i maj 2006. I forbindelse med disse besøg var han ledsaget af journalister 'typisk fra DR og/eller TV2 samt fra Ritzaus Bureau med henblik på rapportering til brug for den skrevne presse'.

Jeg har overvejet betydningen i forhold til denne sag af at journalister i forbindelse med besøgene havde adgang til at stille spørgsmål til statsministeren.

Jeg har dog i overensstemmelse med statsministeriets udtalelser lagt til grund at der ikke i forbindelse med besøgene var tale om solointerview som kan sammenlignes med den form for solointerview som De har anmodet om. Jeg har således lagt til grund at det første egentlige interview om Irak-krigen efter marts 2004 blev givet af statsministeren i august 2006 da han blev interviewet til tidsskriftet FOCUS.

2. Afslag på interview før august 2006

I min udtalelse af 26. september 2006 skrev jeg at en række af Deres interviewforespørgsler og Statsministeriets reaktion på disse lå længere tilbage end et år fra det tidspunkt hvor De rettede henvendelse til mig, og at Deres klage derfor var forældet i forhold til ombudsmandsloven for så vidt angik disse. Jeg tog derfor kun stilling til de af Statsministeriets afgørelser der var truffet efter den 28. november 2004.

Jeg fandt ikke anledning til at kritisere statsministerens afvisning af at deltage i et interview med Dem om Irak-krigen. Jeg lagde i den forbindelse vægt på at der er overladt myndighederne en forholdsvis fri vurdering ved afgørelsen af om de ønsker at deltage i et konkret interview. Ud fra de oplysninger som Statsministeriet have givet om at ministeriet modtog et stort antal interviewforespørgsler, men at statsministeren ikke havde deltaget i interview om Irak-krigen siden marts 2004, mente jeg ikke at afgørelsen om ikke at give Dem interview var udtryk for en forskelsbehandling der ikke var sagligt begrundet.

I sin udtalelse af 14. november 2006 har Statsministeriet anført at de 'minimumskrav' der blev nævnt i pressechef (B)'s e-mail af 14. august 2006 til Journalisthøjskolen om at 'statsministeren kan forvente en fair, tilstræbt objektiv og professionel tilgang, når han bruger tid på at give et solointerview', alene skal ses som en 'sproglig lidt forenklet' udlægning af at der er overladt ministeren og ministeriet et meget vidt skøn med hensyn til hvilke interview man ønsker at deltage i. Formuleringen skal ikke tages som udtryk for at der er fastlagt særlige krav som skal opfyldes i forbindelse med statsministerens stillingtagen til deltagelse i konkrete interview.

På den baggrund mener jeg fortsat ikke at jeg har grundlag for at kritisere statsministerens afvisning af at deltage i interview med Dem i den periode hvor statsministeren generelt set afviste at deltage i interview om Irak-krigen, dvs. indtil august 2006, jf. nærmere nedenfor.

3. Praksisændring? Betydningen heraf

a. Praksisændring?

Som nævnt må jeg lægge til grund at statsministeren i perioden fra marts 2004 til august 2006 ikke gav egentlige interview om Irak-krigen. Den 17. august 2006 blev der bragt et interview med statsministeren i tidsskriftet FOCUS om bl.a. situationen i Irak. Ifølge Statsministeriets udtalelse af 24. januar 2007 blev beslutningen om at statsministeren skulle deltage i interviewet, truffet umiddelbart efter den 4. august 2006, og selve interviewet fandt sted den 9. august 2006.

Statsministeriet har fremhævet at ministeriet aldrig har besluttet at indføre en praksis om at der ikke skulle gives interview om Irak-krigen, og lige så lidt har ministeriet truffet beslutning om at en sådan praksis skulle ophøre. Der var tale om at Statsministeriet og statsministeren fra marts 2004 til august 2006 prioriterede andre emner ved stillingtagen til den omfattende mængde af forespørgsler om interview som løbende blev modtaget, og der blev derfor ikke givet egentlige interview om Irak-krigen i den pågældende periode.

Administrativ praksis er en række af enkeltafgørelser hvoraf man kan udlede den regel som enkeltafgørelserne anses for udslag af. Se bl.a., Jens Garde og Jørgen Mathiassen m.fl., Forvaltningsret, Almindelige Emner, 4. udgave (2004), s. 141 f.

Selv om Statsministeriet ikke *besluttede* at indføre en praksis om ikke at give interview om Irak-krigen, er det min opfattelse at der ikke desto mindre i realiteten blev indført en sådan praksis, og at denne blev brudt da statsministeren besluttede at deltage i interviewet i tidsskriftet FOCUS.

b. Orientering af ombudsmanden

Jeg er enig med Statsministeriet i at det forhold at statsministeren, efter den periode som Deres klage omhandler, og efter Statsministeriets udtalelse til mig af 4. april 2006, måtte have deltaget i interview vedrørende situationen i Irak, ikke kan udlægges som støtte for påstanden om at ministeriet har afgivet ukorrekte oplysninger i den pågældende udtalelse. Derimod er jeg ikke enig med ministeriet i at dette forhold er uden relevans for klagen.

Temaet i min høring til Statsministeriet af 13. februar 2006 var om statsministerens afvisning af at give et interview til Dem i forbindelse med Deres løbende anmodninger udgjorde en usaglig forskelsbehandling i forhold til andre medier. Ministeriet argumenterede i sin udtalelse af 4. april 2006 for at dette ikke var tilfældet, og henviste i den forbindelse bl.a. til at statsministeren alene i yderst begrænset omfang havde givet interview om Irak-krigen, og at disse interview alle havde fundet sted før marts måned 2004. På tidspunktet for ministeriets praksisændring havde jeg endnu ikke afgivet min endelige udtalelse i sagen.

På den baggrund mener jeg at det havde været ønskeligt at Statsministeriet havde orienteret mig om at statsministeren i august 2006 medvirkede i et interview om bl.a. Irak-krigen. Jeg har gjort Statsministeriet bekendt med min opfattelse.

c. Forpligtelse til at tilbyde Dem et interview?

I mit brev af 13. december 2006 til Statsministeriet bad jeg ministeriet oplyse om det forhold at Statsministeriet havde ændret praksis, og at statsministeren havde givet interview om Irak-krigen, betød at De nu havde mulighed for også at få et interview. Hvis De fortsat ikke kunne få et interview, bad jeg om at få oplyst begrundelsen herfor. Statsministeriet anførte hertil i sin udtalelse af 24. januar 2007 at bl.a. interviewet i august 2006 efter ministeriets opfattelse ikke førte til at der skulle opstå en forpligtelse til at imødekomme Deres anmodninger om interview. Statsministeriet oplyste at ministeriet også efter interviewet i august 2006 havde foretaget en konkret vurdering af Deres fortsatte interviewanmodninger, og at ministeriet havde besluttet at anmodningerne ikke kunne imødekommes. Ministeriet henviste igen til den forholdsvis frie vurdering som en myndighed har med hensyn til om den vil deltage i interview. Det forhold at en journalist fremsætter gentagne anmodninger, fører efter ministeriets opfattelse ikke til at der dermed skabes et retskrav på imødekommelse.

Jeg er enig med Statsministeriet i at det forhold at statsministeren i august 2006 medvirkede i et interview i tidsskriftet FOCUS om bl.a. Irak-krigen, og det forhold at De fremsatte mange interviewanmodninger, ikke i sig selv kan føre til at der består en forpligtelse for Statsministeriet til at imødekomme Deres anmodninger om interview.

Statsministeriet er ved den forholdsvis frie vurdering der er overladt myndighederne ved beslutningen af om de ønsker at deltage i et konkret interview, undergivet de almindelige forvaltningsretlige krav om lighed og saglighed. Disse krav indebærer bl.a. at vedkommende myndighed efter omstændighederne er forpligtet til konkret at redegøre for de grunde som den måtte have til at sammenlignelige sager har fået et forskelligt udfald.

Jeg har ikke tidligere taget stilling til – og mener heller ikke at jeg nu har anledning til at tage endelig stilling til – spørgsmålet om hvorvidt en myndigheds afslag på at give interview er en afgørelse i forvaltningslovens forstand.

En forpligtelse til at redegøre for grunde til forskelsbehandling kan dog uafhængig heraf f.eks. blive aktualiseret under en ombudsmandssag. Jeg henviser i den forbindelse til ombudsmandslovens § 19, stk. 2, hvorefter ombudsmanden kan afkræve myndigheder skriftlige udtalelser. Oplysning om en myndigheds konkrete grunde til forskelsbehandling er naturligvis en forudsætning for at ombudsmanden (eller andre) kan foretage en bedømmelse af sagligheden heraf.

I den foreliggende sag forelå der i sagens natur ikke forskelsbehandling så længe Statsministeriet afviste samtlige anmodninger om interview med statsministeren. Alle anmodninger blev afslået, og alle sager fik således samme udfald – afslag.

Efter Deres oplysninger om at statsministeren på ny var begyndt at give interview, og efter at Statsministeriet i sin udtalelse af 14. november 2006 bekræftede dette, fremgik det ikke af sagen hvad der var den konkrete grund til at De ikke kunne få et interview. Det forekom mig umiddelbart påfaldende i lyset af at statsministeren havde givet interview om bl.a. Irak-krigen til et andet medie, og hvor spørgsmålene til dels var sammenfaldende med dem som De gerne ville stille under et interview.

Dette var baggrunden for at jeg i mit brev af 13. december 2006 udtrykkeligt anmodede Statsministeriet om at svare på hvad begrundelsen var hvis De fortsat ikke kunne få et interview med statsministeren.

Jeg har nøje læst Statsministeriets svar i brevet af 24. januar 2007. Resultatet heraf er at jeg må konstatere at Statsministeriet heller ikke heri har redegjort for hvad der konkret er grunden til at De stadig ikke kan få et interview med statsministeren. Svaret indeholder alene generelle betragtninger, f.eks. betragtningen om at der er overladt myndigheden et meget vidt skøn, og at anmodninger om interview afgøres efter en konkret vurdering.

Jeg må herefter lægge til grund at Statsministeriet ikke har dokumenteret nogen konkret grund – endsige en saglig grund – til at De ikke kan få et interview.

Som følge heraf har jeg samtidig hermed henstillet til Statsministeriet at ministeriet genoptager sagen med henblik på at De nu får tilbudt et interview med statsministeren, eller at ministeriet i tilfælde af fortsat afslag konkret redegør for de grunde som ministeriet har lagt vægt på.”

Den 4. juni 2007 modtog jeg kopi af Statsministeriets brev af 1. juni 2007 til A. Heraf fremgik at Statsministeriet efter fornyet forelæggelse for statsministeren havde besluttet ikke at imødekomme A's anmodninger om interviews.

Den 6. juni 2007 klagede A til mig over at Statsministeriet fortsat ikke ville give ham et interview. I anledning heraf skrev jeg den 14. juni 2007 til A at der på baggrund af min udtalelse den 29. juni 2007 ville blive afholdt et samråd i Folketingets Politisk-Økonomiske Udvalg med deltagelse af statsministeren. På baggrund heraf havde jeg bedt udvalget om – når samrådet havde været afholdt – at oplyse om samrådet alene havde været af orienterende art. Den 29. juni 2007 meddelte udvalget mig at samrådet alene havde været af orienterende art. Den 4. juli 2007 skrev jeg herefter til A at der ikke var noget til hinder for at jeg behandlede hans klage af 6. juni 2007. På grund af sammenhængen mellem sagen og en sag hvor A havde klaget over udenrigsministerens afslag på interview, oplyste jeg at det var min hensigt at afslutte de to sager samtidig. Jeg ville vende tilbage til sagen når jeg havde modtaget Udenrigsministeriets bemærkninger til en foreløbig redegørelse jeg havde sendt i den anden sag.

Den 9. august 2007 gav statsministeren A et interview om Irak-kigen. På den baggrund meddelte jeg den 15. august 2007 til A og Statsministeriet at jeg ikke foretog mig mere i sagen.